

— Разбира се, какво сме се насъбрали тука около момичето, — каза госпожа Теодора — то не е преживяло малко този ден! Нека го оставим да си почине! Да се успокои... — Тя стана, направи знакъ на Целгуба да си тръгне — Билено, ще стоишъ тази нощъ тукъ и ако на княгинята ѝ стане по-зле, ще дойдешъ да ми кажешъ! Хайде — се обърна тя къмъ царицата, — трѣбва вече да се обличаме, нѣкои гости сѣ канени по-рано. За вечеря...

Следъ като дветѣ жени излѣзоха, Мария скочи, на кара Билена да си отиде подъ предлогъ, че иска да спи на спокойствие, защото е много уморена. Изпрати прислужницата, затвори вратата. Отиде до отворения прозорецъ и дълго стоя права до него, съ взоръ впитъ въ далечината, замислена, неподвижна съ сбърчени вежди.

Навнъ свиреха смѣна за трета стража. Отдолу се носѣше глухъ шумъ отъ дръккане на подноси и чинии, чаши и ножове. Дворътъ на палата бавно се изпълни съ кивове на кочиаши, тропотъ отъ коне, сподавена глъчка.

Небето стана яркомораво. Само задъ чезнеция рѣбъ на бледосинята планина още се издигаше пембяния димъ на залъза.

Мария полека се отдрѣпна отъ прозореца. Неволно се запѣти къмъ малката икона на Свети Димитъръ, предъ която блѣщукаше кандило, въ пезула между източната и южната стени; полека се смѣкна на колѣне, издигна трескавъ взоръ къмъ лицето на светеца.

И въ сърдцето ѝ отекна страшна и жестока клетва.

* *

*

Градътъ се изпълни съ възбуденъ кучешки лай, весели провиквания, коли натоварени съ дивечъ, буйно прускащи ловджии, звуци отъ фанфари, женски смѣхъ...

Изъ тъмнитѣ улички блеснаха — многобройни и кървави — вѣещитѣ се пламъци на боринитѣ. Дружини слуги водѣха, вързани за ремъци, неспокойно дърпащи се загари.

Предъ палата на покойния князь Белота, отъ доста време стояха двама души на коне, неспособащи да довър-